

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Al heb ik ook tot den goddelooze gezegd: Gij zult den dood sterven, en hij zich van zijne zonde bekeert, en in plaats daarvan recht en gerechtigheid doet, het ontstolen pand wedergeeft en het geroofde betaalt, en verder voortgaat te wandelen in de Inzettingen des levens, en geen onrecht maer doet, — dan zal hem zekerlijk het leven worden geschonken en zal hij niet sterven.

's Heeren woord tot Ezechiël, naar hedendaagsche spreekwijze gewijzigd.

JOSEPH SMITH
de
PROFEET-LEERAAR. *)
Een Toespraak.

Morgen zal het den 102den verjaardag zijn van de geboorte van Joseph Smith, waarvan de meesten van u hier aanwezig, gelooven dat hij een Profeet was van God. Ik ben voor deze gelegenheid uitgenoodigd geworden iets over hem te zeggen. Het is evenwel niet mijn doel de gebeurtenissen te behandelen van Joseph Smith's veelbewogen leven, want deze dingen zijn u allen bekend. Als ik ten volle het verlangen van mijn hart kan bevredigen dan wil ik u iets mededeelen over de waarde van dezen man als een leeraar van groote waarheden. Ik wil van hem spreken als van een Profeet-Leeraar, dat is: als van een Profeet, handelende in zijne hoedanigheid als Leeraar, het hoogste en edelste ambt namelijk van een Profeet.

Tot inleiding van hetgeen ik mij voorgenomen heb te zeggen zal ik u een aanhaling voorlezen uit een werk wat tamelijk bekend is om zijne letterkundige verdienste, het heeft namelijk een negende uitgave bereikt. Ook is dat boek bekend om de daarin vervatte karakterschetsen van vooraanstaande Amerikanen uit de eerste gedeelten van de negentiende eeuw. Het boek, „Figures of the Past,” (Figuren uit het Verleden), was geschreven door Josiah Quincy, van de bekende Quincy familie uit Massachusetts. Gepromoveerd te Boston, in 1821, was Josiah Quincy burgemeester van Harvard van 1845 tot 1849. De heer Quincy

*) Deze toespraak is gehouden geworden op Zondag 22 December 1907, in den Tabernakel te Salt Lake City, ter gelegenheid van eene herinneringsdienst gehouden ter eere van den 102den verjaardag van de geboorte van den Profeet, 23 December 1805. Zie verder ons «Bericht» op bladzijde 270.

bezocht Nauvoo in Mei 1844, drie en veertig dagen vóór den marteldood van den Profeet, en ofschoon zijn „Figures of the Past” pas uitgegeven werd in 1882, het jaar van zijn dood, zijn evenwel de gegevens omtrent den Profeet, en zijne indrukken van Nauvoo, getrokken uit zijn dagboek, geschreven ten tijde van zijn bezoek, alsmede uit talrijke brieven geschreven aan zijne vrienden omtrent dienzelfden tijd. De heer Quincy geeft zijne beschrijving van „Joseph Smith te Nauvoo”, in verband met soortgelijke beschrijvingen van eminente Amerikanen, mannen zooals John Adams, Daniël Webster, John Randolph, Andrew Jackson, en den Franschen soldaat en staatsman Lafayette. De passage die ik u voor wil lezen is de openingsparagraaf van het hoofdstuk over „Joseph Smith te Nauvoo”.

I.

EEN GROOTE MOGELIJKHEID.

„Het is gansch niet onwaarschijnlijk dat een of ander toekomstig leerboek, ten dienste van het gebruik voor nog ongebornen geslachten, eene vraag zal bevatten, luidende ongeveer als volgt: Welk historisch Amerikaan van de negentiende eeuw heeft den meest machtigen invloed uitgeoefend op de bestemmingen van zijne landgenooten? En eveneens is het niet onmogelijk dat het antwoord op zoodanige vraag aldus zal worden geschreven: Joseph Smith, de Mormoonsche Profeet. En dat antwoord, ongerijmd als het ongetwijfeld schijnt voor de meeste thans levende menschen, zal eens een duidelijke en in 't oog vallende gemeenplaats zijn voor hunne nageslachten. De geschiedenis maakt op meerdere plaatsen melding van verrassingen en schijnbare ongerijmdheden die minstens zoo opvallend zijn als deze. De man die een godsdienstig genootschap oprichtte in dit tijdperk van vrij debat, iemand die aangenomen geworden is, en van daag nog gehuldigd wordt door duizenden en honderdduizenden als een directen afgezant van den Allerhoogste — zoodanig een zeldzaam wezen kan niet terzijde worden geschoven door zijne nagedachtenis te bevreemen met walgelijke betitelingen.”

Toen ik, enkele dagen geleden, deze aanhaling las, stelde ik de vraag: Is deze, op zijn minst genomen, merkwaardige, dubbele voorspelling van Quincy, thans bezig in vervulling te treden? Morgen zal het den 102den verjaardag zijn van de geboorte van den Profeet. Meer dan honderd jaren is het geleden dat hij op aarde kwam, en drie en zestig sedert hij dezelve verliet. Welk bewijs kan der wereld worden voorgelegd om elk ernstig gestemd mensch tot het geloof te leiden dat deze voorspelling, welke ik u heb voorgelezen, hare vervulling moge erlangen? „Zekerlijk”, zoo zal men gaan zeggen, „tijd is er genoeg voorbij gegaan om het karakter van het werk van uwen Profeet tot ontwikkeling te brengen, hetzij hij dan gebouwd heeft met

hout, stroo of stoppelen, dan wel met goud en kostelijke steenen. Was zijnen invloed enkel slechts vergankelijk en plaatselijk, of heeft zijne verschijning inderdaad iets uit te staan gehad met algemeen blijvende waarheden die voort zullen blijven bestaan om het menschdom te beïnvloeden?"

II.

HISTORISCHE AMERIKANEN.

Laten wij, tot inleiding op deze beschouwingen, onze gedachten vesten op sommigen dier historische Amerikanen, wier invloed op hunne landgenooten allicht nog verduisterd zoude worden door den „Mormoonschen Profet.” Onder onze patriotten en staatsmannen brengen wij in herinnering: Patrick Henry, met zijne leer van het ingeboren recht tot opstand en verweer tegen onverdragelijke onderdrukking; Jefferson en zijne „Onafhankelijkheidsverklaring,” en zijn „Standbeeld van Virginië voor Godsdienstvrijheid,” waarvan het beginsel, figuurlijk in dit beeldhouwwerk vastgelegd, zelfs zijnen weg vond in onze nationale- en staatsgrondwetten; Alexander Hamilton, met zijn politieke uiteenzetting van de constitutioneele machten van ons algemeen gouvernement; Webster, en zijne leerstelling van de onschendbaarheid van de Vereenigde Staten van Amerika — de staatsman alzoo van het nationalisme; Monroe, met de leer die naar zijnen naam genoemd is, en die tot grondslag heeft om de Amerikaansche vastelanden, in politieken zin, afgezonderd te houden van Europa, de westelijke wereld wijdende aan enkel vrije instellingen; Lincoln, met zijne leerstelling van de rechtvaardigheid der persoonlijke vrijheid voor elkeen van Adams geslacht, man, vrouw en kind — de leer dus van de algemeene toepassing der zichzelf als waarheid bewijzende beginselen neergelegd in de „Onafhankelijkheidsverklaring” — het recht van de menschen om vrij te zijn, om te leven, om geluk na te jagen, beginselen die hij plechtig inriep ten bate van het Afrikaansche ras in de Vereenigde Staten. Onder de uitvinders herinneren we ons Fulton, Whitney, Morse en Edison; onder de wijsgeeren, practische en bespiegelende, Franklin, Emerson en John Flake; onder de dichters, Longfellow, Poe, Whitman en Lowell; onder de predikers en theologen, Jonathan Edwards met zijn wreede orthodoxie; Wm. E. Channing met zijn liberaal ééngodendom; Henry Ward Beecher, en zijn opvolger Lyman Abboth, met hunne pogingen om het Christendom te verzoenen met de leer der evolutie.

Deze opsomming maakt geene aanspraak op volledigheid met betrekking tot de lijst van Amerikanen uit de geschiedenis, die op machtige wijze hunne landgenooten hebben beïnvloed, maar toch zal evenwel niet worden betwijfeld dat de namen dezer, zeer in 't kort, de respectieve groepen vertegenwoordigen van hen die zoo zeer tot inspiratie dierden van hunne landgenooten.

De pogingen en 't geen bereikt is geworden door deze groote Amerikanen overdenkende, en den invloed wegende die elk hunner had op hunne medeinwoners, zoudt gij dan ook niet denken, waar zelfs het gevoelen van een Josiah Quincy mede aan onze zijde staat, dat het min of meer aanmatigend toch schijnt in ons, te veronderstellen dat Joseph Smith een nòg grooteren invloed zou hebben uitgeoefend dan een dezer waarmede hij hier vergeleken wordt? Dat nu is de vraag die ik hier aan eene behandeling wensch te onderwerpen.

III.

WAT IS EEN PROFEET?

In de allereerste plaats een enkel woord ter verduidelijking. Wat maakt gij op uit deze uitdrukking „profeet”? Wanneer ge, in 't algemeen, spreekt van een „profeet”, dan hebt ge in gedachten een voorspeller van toekomstige gebeurtenissen; iemand die dingen voorzeft welke geschieden zullen, en inderdaad is zulks ook, ten deele althans, hetgeen van hem verwacht kan worden. Toch is dat, in werkelijkheid, slechts de minste van zijne verplichtingen. Een profeet behoort eerder een „voortspeller” te zijn dan een „voorspeller”. In de eerste plaats behoort hij te zijn een leeraar der menschen, een verklaarder van de dingen Gods. De inspiratie van den Almachtige behoort hem te verstaan te geven, en wanneer aan hem verklaard, dan dient hij het zijnen tijdgenooten te verklaren. Hij moet een Ziener wezen die aan anderen leert te zien. Een leeraar, door God gezonden, om een volk te onderwijzen, om een tijdperk te verlichten. Dat in de eerste plaats is het ambt van een profeet. En nu wensch ik u aan te toonen hoe wel en getrouw onze Profeet dusdanige plichten heeft vervuld.

Om dat te doen is het noodig dat ik eerst iets zeg in verband met de begrippen die heerschten in de wereld ten tijde van de komst van den Profeet onder de menschen — ik bedoel wat betreft hunne godsdienstige en wijsgeerige bespiegelingen, de leerstellingen namelijk waardoor zij waren beïnvloed. En zulks niet alleen voor zoover het betreft de waarheid die onder hen heerschte, maar ook wat aangaat de dwaling onder hen, en wel hoofdzakelijk in verband met de dwaling want, onder andere dingen, behoort een profeet de dwalingen der menschen te verbeteren. Dit verbeteren van dwaling is een van de voornaamste en belangrijkste manieren om waarheid te onderwijzen.

IV.

GODSDIENSTIGE EN WIJSGEERIGE GELOOFVORMEN VAN EEN HONDERD JAAR GELEDEN.

OPENBARING: In het begin van de negentiende eeuw heerschte algemeen onder het Christendom het idee dat, langen tijd geleden, een zeer

afdoende en bepaalde openbaring aangaande God gegeven was geworden. Engelen hadden de aarde bezocht en aan de menschen goddelijke kennis medegedeeld; de Geest van den Almachtige had op sommigen hunner gerust, en had aan hen te verstaan gegeven, waardoor zij dan weer in staat waren gesteld de bedoelingen en den wil van den Vader te verklaren. Dezulken waren profeten. Sommigen van deze profeten hadden zelfs met God gesproken, „aangezicht tot aangezicht, zooals een man spreekt met zijnen vriend.” Op zoodanige wijze had Mozes omgang met God (Ex. 33: 11); zoo, eveneens, Jesaja (Jes. 6: 1-6). Hoewel dat geloof, met betrekking tot openbaring in het verleden, overal heerschte, was het orthodoxe Christendom even zeker dat in hunne dagen geene openbaring was gegeven geworden; en niet alleen was er geene openbaring gegeven, maar evenmin zou er in de toekomst ooit meer eenige openbaring gegeven worden. „De canon der Schriften is voltooid, en voor altijd gesloten,” was het dogma van heel het Christendom. Geen bezoeken van engelen zouden er in de toekomst meer zijn. De hemelen zouden niet meer geopend worden, noch zou iemand ooit meer van aangezicht tot aangezicht tegenover God staan, of zou iemand tot den Heer spreken zooals een vriend spreekt tot zijnen vriend. Alle deze dingen waren geëindigd. De canon der Schriften was voltooid, en voor eeuwig gesloten. De „canon” bestond uit het Oude- en Nieuwe-Testament; alle andere boeken waren van lagere rang — deze alleen waren heilig. Er was geen ander woord van God.

BEGRIPPEN OMTRENT DE GODHEID: Met betrekking tot de Godheid geloofde, bij het begin van de negentiende eeuw, het menschedom dat Hij een onlichamelijk, onstoffelijk wezen was, zonder lichaam, zooals alreeds gezegd, en dientengevolge ook zonder lichaamsdeelen, alsmede zonder aandoeningen. En toch hield men, met de grootste onbestaanbaarheid, het er voor dat God van de liefde de innerlijke kern was; dat Hij gerechtigheid lief had, en de ongerechtigheid haatte; dat Hij de wereld zóó lief had dat Hij Zijnen Eeniggeboren Zoon gegeven had, opdat een iegelijk die in Hem geloofde niet zoude verderven, maar het eeuwige leven zoude hebben! Niettegenstaande dat evenwel was deze „liefhebbende” en deze „hatende” God zonder aandoeningen! Ook was Hij, overeenkomstig de belijdenis en het geloof van de menschen, zonder gedaante. Hoewel Mozes, een van de door God geïnspireerde leeraars der menschen, zeide dat „God den mensch schiep naar Zijne gelijkenis, naar het beeld van God,” en Jezus, door middel van een profeet van het Nieuwe-Testament, verklaarde dat Hij het uitgedrukte beeld was van des Vaders persoon (Hebr. 1: 2, 3), niettegenstaande dat, zeg ik, waren de menschen in de eerste jaren van de negentiende eeuw, bezeten van een ongezonde dwaling, een anthropomorphisme, een soort begrip waarin men wel aan God de

menschelijke gedaante, gevoelens en aandoeningen toeschreef, maar toch niet in Zijne persoonlijkheid als zoodanig geloofde, en dan dachten dat zij, niettegenstaande zoodanige ongerijmdheid, toch hun geloof in den Bijbel konden handhaven, alsook elke leerstelling, door middel der toenmalig heerschende godsdienst en wijsbegeerte onderwezen, en die, naar zij meenden, zoodanig door God in vroegere dagen was geleerd geworden. Zal echter het Godsídee in leven blijven dan dient men den Almachtige, op zijn minst, één hoedanigheidsbezit toe te schrijven, dat namelijk van zelfbewustheid. Ook moet de kennis van Hem onderwezen worden als zijnde Hij een Wezen in het bezit van de bewuste wilskennis die tot daden leidt, en wat zijn deze zaken anders dan ook menschelijke kwaliteiten, die ons het goddelijk Wezen voor oogen stellen als een „Zijn” en „Bestaan” dat op den Mensch gelijkt? Ontdoe God van deze eigenschappen en Zijn beeld wordt teruggebracht tot de gedaante die zich de atheïsten van Hem hebben gevormd, enkel een „kracht”; een blinde, doellooze kracht, die geen de minst mogelijke verwantschap kan onderhouden tot den mensch of tot andere dingen in het heelal. Het is juist zooals een groot schrijver, in een bekend en groot tijdschrift, nog kortgeleden zei: „Als wij de Opperste Werkelijkheid al zullen kennen, dan kan dat alleen gebeuren door Hem hoedanigheden toe te schrijven die, ofschoon dezelve oneindig overtreffend, parallel loopen met de kwaliteiten die wij in de menschen als de hoogste en edelste eigenschappen erkennen, en dientengevolge, als de hoogste en edelste die wij kennen in de wereld.”

Ik moet echter van het thema van de onbestaanbaarheden in de belijdenissen der menschen, afstappen. Ik zal geen tijd hebben ze verder te bespreken. Inderdaad zie ik mij genoodzaakt u te vragen met mij enkel in hoofdlijnen, en dan vlug, te denken. Voor argumenteering hebben wij geen tijd. Ternauwernood zal het ons gelukken heel het voorgestelde onderwerp te behandelen, en moeten wij ons op de waarheid onzer beweringen verlaten, en ze beschouwen als zichzelf bewijzende zaken te zijn, of toegeven althans dat zij der waarheid getrouwe beweringen zijn van feiten.

VAN HET HEELAL: Betreffende het heelal geloofde het Christendom bij het begin van de negentiende eeuw, dat dit door God uit niets was geschapen, en dat nog niet zoo heel langen tijd geleden. „Uit het niet voort te roepen” was, zoo meende men, de beteekenis van „scheppen.” God, het heelal overtreffende, maar in werkelijkheid zelf daarbuiten staande, was Datgene wat, sommige jaren nadien, door een Amerikaansch wijsgeer (Fiske) aangeduid werd als de „Afwezige God.” Afwezig, „uitgezonderd dat hier en daar een kleine stoot van Hem merkbaar was in den vorm van een speciale voorzienigheid.”

Korten tijd geleden nog, zóó kort dat de herinnering aan hem nog

haast valt onder het huidig levend geslacht, zeide Andrew Dixon White, in zijn groot werk: „Strijd tusschen Wetenschap en Theologie,” „Men hield het er inderdaad voor, altijd, overal en bij elkeen, — dat het heeal, zooals wij het zien, letterlijk en direct geschapen was door de stem en de hand van den Almachtige, of wel door beiden, geheel uit niets, in één oogenblik, of, beter allicht, in zes dagen, ongeveer vierduizend jaren vóór den aanvang van het Christelijke tijdperk, terwijl die schepping plaats had voor het gemak en ten dienste van de bewoners der aarde, die tezamen namelijk den basis vormden en het fundament van heel de structuur.” Zoodanig waren de inzichten van de menschen gedurende de tijdsperiode hier ter sprake gebracht, betreffende het heeal.

VAN DE MENSCHEN: Betreffende den mensch werd geleerd dat, hoewel hij door God geschapen was, zijnen oorsprong zuiver en enkel aardsch was. zijn lichaam gemaakt van en uit de aarde, en een geest in hem geblazen toen zijn lichaam klaar was, en alzoo werd de mensch tot een levende ziel. Iedereen leerde dat hij een geschapen wezen was, een schepsel.

DE MENSCH EN ZIJNE ZALIGHEID: Met betrekking tot de zaligheid des menschen leerden sommige van de belijdenissen dat God, naar Zijn eigen willekeur, verordineerd had dat sommige menschen en engelen gedoemd waren tot eene eeuwige verwoesting, en anderen voorbeschikt tot eeuwig leven en heerlijkheid. Niet om het „goed of kwaad” wat zij gedaan hadden, maar hun lot was vastgesteld en in orde gebracht door de willekeur van God alleen. Hen die Hij zaligen wilde, dreef Hij door onweerstaanbare genade voorwaarts tot hunne zaligheid; en zij die Hij niet had uitverkoren zouden gedoemd zijn niet te kunnen ontkomen, al streden zij ook nog zoo hard; geen gebeden konden hen helpen; geen daad van gehoorzaamheid kon hunne straf verzachten, noch hen tot eenen toestand brengen dat ook zij gezegend konden worden; zij moesten worden verdoemd, en dat voor eeuwig! Zij, die in onwetendheid omtrent Christus, omkwamen — de heidensche geslachten — waren verdoemd. „De heidenen in massa, zonder één enkele bepaalde en onbetwistbare uitzondering zijn klaarblijkelijk vreemdelingen voor God, en gaan, in een ongezaligen toestand, den dood tegemoet. De veronderstelde mogelijkheid om zalig te worden, zonder eene kennis van Christus, blijft nog heden, na achttienhonderd jaren, eene mogelijkheid die door geen enkel voorbeeld wordt toegelicht.” Zoo zeiden zij die de verkondigers waren van dusdanig geloof. Anderen weer, leerden dat kinderen die in hunne kindsheid stierven zonder den Christelijken doop te ontvangen, verdoemd waren, en dat voor eeuwig. Bij sommige secten werden dan ook ongedoopte kinderen van eene begrafenis in gewijden grond, verstoken. „De halve akker van de ‘Hel’ was, op sommige Christelijke begraafplaatsen, eene werkelijkheid.

VAN DE BETEEKENING DER ZALIGHEID EN DER VERDOEMENIS: Zaligheid en verdoemenis beteekenden, de eerste: het verkrijgen van den hemel; de laatste: het verwijzen worden naar de hel. De eerste was, oordeelende naar de beschrijvingen ervan, een geheimzinnigen, onbepaalden staat „genoten” waaregens „buiten de grenzen van tijd en ruimte * * * alwaar den heiligen een verblijfplaats was gewaarborgd; de laatste: een zeer bepaalde plaats, met heel bepaalde en schrikkelijk „heete” toestanden, die altijd voort zouden blijven bestaan, heel de eeuwigheid lang, strekkende tot eeuwige ellende voor de verdoemden. Tijd mocht komen en gaan, deze kwelling ging, onverminderd, voor eeuwig door. Als iemand den hemel verkreeg, al was het ook nog zoo op het kantje af, dan ging hij in tot het volmaakte bezit van alle deszelfs onuitsprekelijke vreugden, evangelijk met de engelen en de heiligsten der heiligen. Miste hij den hemel, al was het eveneens ook maar zóó op het kantje af, dan was hij gedoemd tot eeuwige durende kwelling, evangelijk met den goddelooste des menschen, en den slechtste der duivelen, en nooit meer bestond er dan eenige uitredding voor hem.

Dit waren sommige van de heerschende begrippen van de wijsbegeerte en den godsdienst des menschen ten tijde van de geboorte van den Profet. Een wijsbegeerte onevenredig met elke redelijke verklaring van het bestaan van het heelal. Een godsdienst die God schond en den mensch vernederde. Dwalingen van beide, wijsbegeerte en godsdienst, waarvan, naar ik geloof, het de zending was van onzen Profet, om die te verbeteren. Laten wij hem volgen in zijnen voortgang met de verbeteringen aangebracht, in zijn werk om de van God ontvangen waarheid in de plaats te stellen van de dwalingen boven opgesomd.

V.

DES PROFETEN VERBETERINGEN VAN DE SECTARISCHE DWALINGEN.

DE LEERSTELLING VAN OPENBARING: Tegenover het sectarische dogma van het eindigen van openbaring, kondigde Joseph Smith de heropening aan van de hemelen. Tegenover de leerstelling dat engelen de aarde niet meer zouden bezoeken, betuigde hij dat engelen hem hadden bezocht, hem het bestaan openbarende van het Boek van Mormon. een nieuw deel van goddelijke Schriftuur. Andere engelen brachten aan den Profet de sleutelen van het gezag en de macht door hen in vroegere bedelingen gehouden. Zoo kwam Johannes de Dooper met de sleutelen van het Aäronische Priesterschap; Petrus, Jakobus en Johannes met de sleutelen van het Melchizedeksche Priesterschap; Mozes met de sleutelen van de vergadering van Israël, en zoo vervolgens. Tegenover de leer van de afgesloten Schriften, betuigde Joseph Smith het bestaan van, en de waarheid der Amerikaansche Schriftuur — het Boek van Mormon. (Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

IS HET REDELIJK?

Beter misschien was het zeggen: Is het met de rede in overeenstemming te brengen dat velen van de menschen tot wien de prediking van het herstelde evangelie gebracht wordt, en aan wien dan, noodzakelijkerwijze, verteld wordt dat niet alleen God in deze laatste dagen wederom van den hemel heeft gesproken, maar dat Hij eveneens, gedurende de tijden dat de tooneelen waarvan de Bijbel spreekt, zich hebben afgespeeld, op een ander deel van den aardbol een volk heeft gehad wat Hij zijne verschillende geboden door middel van door Hem geïnspireerde profeten, gaf, — is het, zoo vragen wij, met de rede in overeenstemming te brengen dat het verhaal hiervan over het algemeen geen geloof vindt?

Is het met de rede in overeenstemming te brengen dat de wereld, de Christelijke wereld, zoogenaamd althans, in eigen zelfgenoegzaamheid beweren kan aan den Bijbel, waarvan althans het Oude Testament, voor 't grootste deel eene opsomming is van de dingen die hebben plaats gegrepen met het Joodsche volk van het verre verleden, en als zoodanig in de allereerste plaats geschiedenis is van een ander volk van oorsprong dan het zoogenaamde Christendom van vandaag, en alzoo slechts geleende geschiedenis is, — is het redelijk, zoo vragen wij nogmaals dat omtrent de waarheid dezer verhalen gezegd wordt geen twijfel hoegenaamd te bestaan, daar door dezelfde monden beweerd wordt dat Gods openbaringen moeten zijn enkel en alleen in dat Boek waarvan het Oude Testament het grootste deel uitmaakt?

Is het met de rede in overeenstemming te brengen dat de menschen, hoe energiek ook gewerkt wordt aan maatschappelijke verbeteringen en maatschappelijken vooruitgang, daar waar het stuk van godsdienst wordt ter sprake gebracht, zich niet te verheffen weten boven het vooroordeel van eeuwen, wat leert dat slechts de eenige goddelijke woorden te vinden zijn in de verslagen der Joodsche geschiedenis?

Gewisselijk is het zulks niet, en onder de verscheiden dingen die de wereld vermeent te moeten bestrijden in het zoogenaamde „Mormonisme”, is zeker wel de strijd tegen de door hen beleden waarheden, geput uit het Boek van Mormon en de andere kerkelijke Standaardwerken, een der meest vreemde en onbegrijpelijke.

Waarom bindt de mensch God aan den Bijbel? Waarom vermeent

de mensch God aan banden te moeten leggen waar het betreft het doen voortkomen van Zijne waarheden? Waar het betreft het geven van een verslag der handelingen door Hem gedaan in verband met Zijne kinderen op de wereld? Is het Joodsche volk het eenige volk geweest waarmede God in vroegere tijden bemoeienis heeft gehad? Heeft geen ander volk ter wereld ooit de goddelijke gunst in zoverre kunnen verwerven dat Hij zich heeft verwaardigd persoonlijk met hen te communiceren zooals Hij dat deed met de leiders van het volk der Joden?

En, al zouden wij toestemmen dat zulks inderdaad het geval was, dat inderdaad geen andere menschengroep zich er ooit op heeft kunnen beroemen zooveel weldaden te hebben ontvangen van den God des Hemels dat Hij hen Zijne geboden en voorschriften door woord en geschrift mededeelde, — wat wij niet doen, — dan nog zouden wij redelijkerwijze de vraag hebben te stellen welke dan de voorschriften zijn, en waar te vinden, die, om consequent te blijven, gegeven zijn geworden aan dat deel van Israël wat niet is blijven voortbestaan onder hen die zijn blijven leven in Palestina?

IJverige Bijbelbestudeerders moeten weten dat het volk van Palestina, de geschiedenis waarvan, voor een gering en klein deel slechts, in den Bijbel beschreven is geworden, niet het gansche geslacht van Jakob, niet het gansche zaad van Abraham, vertegenwoordigde. Zij moeten weten dat er, behoudens de millioenen Joden, voortgesproten uit de lendenen van een der zonen van Jozef die naar Egypteland verkocht werd, er andere millioenen zijn wier geschiedenis niet geschreven kan wezen in den Bijbel, het verslag van een gedeelte van Abrahams zaad.

IJverige Bijbelbestudeerders moeten weten dat er van de twaalf stammen van Jakob, tien zijn uitgeleid geworden naar het noorden, en waarvan in de geschiedenis die wij in ons bezit hebben, verder geen gewag wordt gemaakt. Zij dienen voorts te weten dat in den Bijbel zelf op meer dan veertig plaatsen gewag wordt gemaakt van boeken die, hoewel eens bestaan hebbende, thans niet meer behooren tot de verzameling die wij als den Bijbel kennen. Profetiën, groot van inhoud, zijn er talloos gegeven waaruit duidelijk blijkt dat er meerdere volkeren waren die geloof koesterden in Jehovah, den God van Jakob. Een zóó groot geloof zelfs dat meerdere rechtvaardigheid dan onder de Joden van Palestina gevonden werd, hun deel was, weshalve hun ook grootere zegeningen beschoren waren.

De „Mormonen” nu beweren niet dat zij in het bezit zijn van de geschiedenis der tien verloren stammen, en het boek waarin zij, behoudens den Bijbel, ook gelooven als te zijn het woord van God, geeft geen verslag van die tien verloren stammen, zooals somwijlen, verkeerdelijk, wordt gedacht, maar een ander deel van het volk der

Joden van Palestina, geleid over de groote wateren van den Indischen Oceaan, is aangekomen in het westelijke deel van de wereld en heeft daar zijne geschiedenis geschreven, welke geschiedenis aan het licht heeft gebracht dat de onder hen verkondigde en onderwezen woorden minstens hetzelfde recht hebben de woorden van God te worden geheeten als wel datgene wat verkondigd en gepredikt werd door de vrome profeten van Palestina.

Evenwel, ons betoog is niet in de allereerste plaats om de goddelijkheid aan te toonen van het Boek van Mormon, maar om in het algemeen er op te wijzen dat daar waar zich een volk des Heeren bevindt, wat leeft of tracht te leven in overeenstemming met de goddelijke geboden, vanzelf een Woord van God wordt geformeerd wat voor eeuwen en eeuwen der toekomst waarde zal blijken te hebben.

Zooals nu het volk, of liever de volkeren, die uittogen van uit het land van Palestina om het land te zoeken hen door den Heer aangewezen om Hem in oprechtheid, overeenkomstig de ingevingen van hun geweten, te dienen, — zooals nu dat volk eene geschiedenis schreef die aanspraak kan maken van God geïnspireerd te zijn, eveneens is aller geschiedenis door God ingegeven, het Woord van God te noemen.

Dat is redelijk. Waarom zou het niet? Geeft de Bijbel zelf, op één enkele plaats er getuigenis van dat de oorspronkelijke opstellers bedoeld hebben te zeggen datgene wat er thans uit gedistilleerd wordt door de zoogenaamde voorzitters der secten van den dag, als zou namelijk al het woord van God gevangen zijn tusschen de banden van de later samengestelde en verzamelde Schriften van Oud- en Nieuw-Testament? Neen immers! Zij schreven hunne geschiedenis, hunne ondervindingen, en voor een klein deel slechts waren zij zich bewust dat hunne geschiedenis den nazaten dienen zoude als leiddraad des levens. Leiddraad des levens was voor hen het directe woord van God dat tot hen kwam doof middel van de levende orakelen in hun midden, zooals leiddraad des levens bij alle volkeren datzelfde is geweest, zoolang er onder hen profeten van God vertoefden die als middelaar dienden tusschen God en de menschen.

Zoo waren er in de dagen van dat oude Joodsche volk, behalve zij die woonden op het land Palestina aan de Middellandsche zee, eveneens takken ervan woonachtig op andere plaatsen, en de woorden aan hen gegeven zijn evengoed de woorden van God. Eén deel nu van die takken werd gevonden op het westelijk vasteland, toentertijde bij de inwoners van het oosten, niet bekend. Thans heeft de Heer aan ons ook deze dingen openbaar gemaakt, en het gevolg ervan is dat wij meer van Gods woord hebben ontvangen. En, zouden wij daarover murmureeren? Zouden wij niet liever uitzien, liever dank-

baar zijn dat meerdere te hebben ontvangen, en niet liever uitzien naar de tijden dat het den Heer moge behagen ons nòg meer van Zijn woord te openbaren.

Ook wij schrijven onze geschiedenis, en onze nazaten zullen, lettende op de woorden des Heeren in deze dagen aan Zijne kinderen gegeven, daarop staren als op het Woord van God wat eveneens voor hen diepe en rijke beteekenis zal hebben. Dat is redelijk. Het is redelijk omdat wij in alles de hand des Heeren zien, die alle middelen aanwendt om te trachten Zijn volk op te voeden en dit doet, evenals ook de menschen na Hem doen, door de geschiedenis te gebruiken als leerstof voor de huidige geslachten, opdat uit de verzamelde ondervinding bouwstoffen mogen worden getrokken voor het huidig goed.

VREUGDE EN TROOST KOMEN ALS ZEGENINGEN VAN HET EVANGELIE.

Redevoering gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City,

door

Ouderling Heber J. Grant.

(Vervolg van blz. 256.)

Toen President George Q Cannon zeide: „Dank God voor de kracht van zulk eene getuigenis,” boog ik mijn hoofd, deed mijne hand voor de oogen, zoodat niemand het zien zou, en ik weende, zooals ik zelden deed in mijn leven. Ik weende van vreugde, omdat ik de absolute zekerheid ontvangen had, dat de Heer mijn gebed gehoord en beantwoord had en dat mijn broeder zou verzoeken om gedoopt te worden.

Broeder Angus stond op en vroeg Broeder Cannon te willen spreken, maar deze wees het van de hand. Broeder Angus hield aan en ten slotte zeide President Cannon: „Keer terug en ga zitten.” Daarna stond hij op en zeide: „Er zijn gelegenheden, wanneer een vergadering geëindigd dient te worden, zonder te trachten haar twee uren te laten duren en deze vergadering is eene zoodanige. Broeder Grant is zoo overvloedig gezegend geweest vandaag door de inspiratie van den geest des Heeren, dat het 't beste is deze vergadering te eindigen”. En toen ging hij weer zitten.

Dit was eene wondervolle ondervinding voor mij — de absolute vreugde en het geluk dat tot mij kwam, door de wetenschap dat mijn gebed tot God verhoord en beantwoord was, en dat dit resultaat verkregen was door de inspiratie van den geest des Heeren, niet door eigen wijsheid, niet door eenige welsprekendheid, niet omdat ik eene predikatie had ingestudeerd, want toen ik daar zat en luisterde naar Broeder Milton Bennion, bepaalden mijne gedachten zich bij het

wondervolle werk van de Heiligen der Laatste Dagen als zaligmakers op den berg Zion, het heerlijke voorrecht hebbende in onze tempelen te gaan en verordeningen te vervullen voor de levenden en de dooden, die zullen dienen voor hun eeuwig welzijn.

Toen ik dacht aan de plaats in de Schriften waar we lezen van Zijne opstanding, en hoe Maria zich tot den Zaligmaker wendde en Hij haar vertelde Hem niet aan te raken, want Hij was nog niet opgevaren tot haar God en zijn God, maar naar Zijne broederen te gaan en te verkondigen wat zij had gezien; toen ik over deze gebeurtenissen dacht en hoe Hij het Evangelie gepredikt had aan de gevangenen van geest, en de deuren der gevangenis geopend had en de gevangenen vrij gemaakt, stond ik op met een verlangen om over dit beginsel te spreken, het in mijne gedachten reeds uitgewerkt hebbende; en toch vergat ik geheel en al de aanhalingen uit mijn kleine tekstboekje dat ik had geopend. Ik vergat hen, tot ik weer op mijn stoel zat. Ik had de inspiratie van den Heer ontvangen, waar ik om vroeg vóór ik opstond; het was een antwoord op mijn gebed en de gebeden van de leden, welke ik gevraagd had om hun geloof en gebeden, zoodat ik zou mogen spreken onder den invloed van den geest des Heeren en iets zou zeggen, wat ingang kon vinden in de harten der oprechten, en tot welzijn van hen die bijeen gekomen waren. De Heer sprak die rede uit; want het was buiten mijne bekwaamheid en zonder eenige macht, welke ik bezat. Onder de inspiratie van den Heer hadden de waarheden welke ik besprak, ingang gevonden in het hart van mijn broeder. Er is geen bedrag in geld, er is geen menschelijke eer, er is niets in de gansche wereld dat ik zou willen ruilen voor het geloof, de getuigenis dat God leeft, welke brandde in mijn broeders hart. Waarom de prediking van het Evangelie van Christus, onder de inspiratie van den Heer, het zoetste is, wat een sterfelijk mensch ooit kan ondervinden? Er is iets in de wetenschap dat God u gezegend heelt, dat God uwe gebeden gehoord en beantwoord heeft, dat de mensch niet in staat is te verklaren; en juist zoo lang als gij en ik dit herinnert, en juist zoo lang als wij oprecht zijn tegenover God in het onderhouden van Zijn geboden en in het waarnemen van Zijn wetten en verordeningen, zal die zoete vreugde en dat geluk ons deel zijn in dit leven, en onuitsprekelijke vreugde in het toekomstige leven. Dat God ons moge helpen om zoo te leven, dat elk onzer, welke eene kennis bezit van Zijn bestaan, eene kennis van onzen Verlosser en eene wetenschap van de goddelijkheid van Joseph Smith's zending, door onze goede daden, rechtschapenheid, eerlijkheid van doel, oprechtheid en edel leven, getuigenis van deze kennis mag geven aan anderen, is mijn gebed en ik vraag het in den naam van Jezus Christus, Amen.

OPENBARE VERGADERING TE DELFT.

Op Zondag 12 Augustus werd te Delft in de „Stads-Doelen” eene openbare vergadering gehouden. Vele leden uit andere plaatsen, alsmede het Rotterdamsche Zangkoor woonde de vergadering bij. Als sprekers traden op Gemeente-President T. de Reus, Ouderling J. J. v. Langeveld en Conf.-President Wm. Dalebout. Met groote aandacht werden de sprekers, die de beginselen van het Evangelie uiteenzetten, gevolgd. Meer dan vijftig vreemdelingen toonden hunne belangstelling door tractaten te aanvaarden en door het koopen van boeken. Deze vergadering kan een succes genoemd worden, waarvan een groot deel mag toegeschreven worden aan de belanglooze medewerking van het Rott. zangkoor.

BERICHT AANGAANDE ONS HOOFDARTIKEL.

Wij hebben, van uit het Engelsch, en van de hand van Ouderling B. H. Roberts uit Salt-Lake-City, een klein boekwerkje vertaald, getiteld „Joseph Smith, de Profeet-Leeraar”. Dit werkje, zeer interessant van inhoud, denken wij, gedurende het verdere deel van dezen jaargang, telkens bij vervolggedeelten, als hoofdartikel te plaatsen. Om zijn buitengewonen rijkdom van leerstelligen inhoud, bevelen wij de nauwkeurige en herhaalde lezing daarvan ten zeerste bij onze lezers aan. De behandelde onderwerpen betreffen zeer belangrijke punten van het evangelie, en zetten klaar en duidelijk uiteen in welke opzichten het evangelie verschilt van de meeningen en leerstellingen der Christelijke secten van den dag.

De vertaling ervan heeft ons een ruim genot verschaft en wij twijfelen niet of de leergierige lezer zal eveneens ten zeerste getroffen worden door de wondere wijsheid die, met als ondergrond de leerstellingen van Joseph Smith, in deze bladzijden door de hand van den zoo bekwamen schrijver, den in kerkelijke kringen zeer bekenden, Ouderling B. H. Roberts, zoo meesterlijk is tentoongespreid.

REDACTIE.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Door de vroegere President der Ned. Zending, Alex Nibley, werd ons in een zijner brieven f 24.80 toegezonden, als bijdrage in de verzorging der armen, welk bedrag in dank is aanvaard.

RIJMPREEKJES-

3. — Eventjes lachen.

Eventjes lachen - ge kunt niet? O, leer het! Lachen, met mate, is goed voor het hart; lachen met mate is balsem voor smart, 't best medicijn op deze aarde — probeer het!

Eventjes lachen — leer zonnig vertellen. Een goede anecdote, met smaak opgedischt, is welkom als zonneshijn, vaagt weg de mist; vaagt weg de wolken die plagen en kwellen.

Eventjes lachen — vervroolijk de wereld, zend nu en dan uw geschater omhoog. Groet uwe vrienden met tintelend oog — een oog dat van blijdschap en levenslust perelt.

Eventjes lachen — den weg door dit leven gaat gij slechts eenmaal; leer zonnig te zijn. Leer te verbergen uw kwalen, uw pijn; mis nooit een gelegenheid, blijdschap te geven.

Eventjes lachen — een leuke vertelling kan uren soms streelen. Hier sluiten wij mee: veel lachen is zonde, maar kniezen — o wee! Een triestig humeur is een bittere kwelling.

FRANK I. KOOYMAN.

BERICHT BETREFFENDE HET VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Aangezien ons voldoende ruimte ontbreekt in dit nummer, mede in verband met de aangelegenheid dat het volledig verslag van de Amsterdamsche Conferentie, gehouden op Zondag 26 Augustus, ons te laat bereikte, hebben wij ons genoodzaakt gezien de lijvige copie daarvan te laten liggen tot het eerstvolgend nummer.

UITTREKSEL UIT JACOBUS' ZENDBRIEF.

Zalig is de man die verzoeking verdraagt, want, beproefd geweest zijnde, zal hij de kroon des levens, door den Heer beloofd aan hen die Hem liefhebben, ontvangen. Niemand die verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want met het kwade kan God niet verzocht worden, en Hij zelf verzoekt niemand. De mensch evenwel wordt door zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlost, waarna, eenmaal begeerlijk geworden zijnde, de zonde wordt gebaard, terwijl voleindigde zonde wederom den dood baart. Dwaalt daarom niet in uwe overdenkingen!

Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, en komt van den Vader der lichten, bij welchen geene verandering is, noch zelfs eenige schaduw van omkeering.

Naar Zijnen wil heeft Hij ons door het woord der waarheid het

licht doen zien, opdat wij de eerstelingen Zijner schepping zouden wezen. Men hoore en overdenk daarom goed, maar zij traag om een oordeel te vellen, en vooral traag om toornig te worden. Des menschen toorn en boosheid werkt namelijk Godes' gerechtigheid niet.

Als dan alle vuilheid en overvloed van boosheid is afgelegd geworden, dat dan met zachtmoedigheid het woord worde ontvangen dat in u wordt getracht te planten en wat de zielen der menschen zalig, dat is gelukkig, kan maken. Gehoorzaamt met daden het woord, want wanneer alleen wordt geluisterd en er niet naar gedaan dan bedriegt men zichrelven met valsche overleggingen. Want, zoo iemand een hoorder is des woords, en niet een dader, die is een man gelijk welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in eenen spiegel. Iemand namelijk die in eenen spiegel zijn eigen gezicht aanschouwt, is zoodra hij van den spiegel is weggegaan, weer vergeten hoe hij er uit zag. Die daarentegen een blik werpt in de volmaakte wet der vrijheid en daarin blijft, en alzoo niet vergeet wat hij gehoord heeft, maar die derhalve een dader wordt, zal zich in zoodanig zijn doen gelukkig gevoelen. Is er onder ulieden iemand die denkt godsdienstig te zijn en zijn tong niet in toom weet te houden, maar daarentegen bezig is zijn hart te verleiden, de godsdienst van zoo iemand is ijdel en waardeloos. De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.

OVERLEDEN.

DE GRAAF. Op 13 April 1917, is te Haarlem overleden Broeder Hendrikus de Graaf. Geboren 17 Maart 1864, te Kouderkerk, provincie Zuid Holland, was broeder de Graaf gedoopt in Haarlem op 17 Juni 1909, door Ouderling F. H. Platt, en op denzelfden dag, alsmede terzelfder plaatse, bevestigd door Ouderling E. E. Mitchell.

VAN ZWOL. Te Amsterdam overleed, op 21 Augustus 1917, Zuster Marie van Zwol-Meurs. Zuster van Zwol, geboren te Amersfoort op 3 Januari 1857, was gedoopt te Amsterdam op 26 Januari 1901, door Ouderling H. Bel, en op denzelfden dag, terzelfder plaatse, alsmede door denzelfden Ouderling, bevestigd.

INHOUD:

Joseph Smith, de Profeet-Leeraar blz. 257	Hoofdartikel blz. 270
Is het Redelijk „ 265	Van over den Oceaan „ 270
Vreugde en Troost komen als Zegeningen van het Evangelie „ 268	Rijmpreekjes „ 271
Openbare Vergadering te Delft „ 270	Bericht betreffende het verslag der Amsterdamse Conferentie „ 271
Bericht aangaande ons	Uittreksel uit Jacobus' Zendbrief „ 271
	Overleden „ 272